

11

listopad
2022

Košířský farní list

LISTOPAD

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

V předchozích farních listech jsme věnovali pozornost naší víře v církev. Poté, co apoštolské vyznání víry vyslovalo „svatou církev obecnou“, k tomu dodává „společenství svatých“. Tento článek je jistým způsobem vysvětlením předchozího: „Co je církev, ne-li shromáždění všech svatých?“ Společenství svatých je právě církev. /srov. KKC 946/

Svaté si připomínáme během celého liturgického roku. Na konci září je to zvláště kníže Václav, patron české země, ke kterému se ohlédneme ještě znovu v tomto farním listu. Na začátku října k nám také září příklad **svatého Františka z Assisi**. U něho můžeme zaznamenat hlubokou úctu k andělům, k Bohorodičce i ke všem svatým a jejich ostatkům. Můžeme si uvést názorný příklad jeho úcty k ostatkům svatých, jak nám jej přibližuje 150. kapitola jeho životopisu:

„Bohem milovaný muž, který se cele zasvětil službě Boží, neponechával bez pocty nic, co je Božího. Když dlel v Monte Casale v provincii Massa, nařídil bratřím, aby posvátné ostatky ze zcela opuštěného kostela s největší úctou přenesli na místo, kde dleli bratři. A byl velmi zarmoucen, že se jim tak dlouho nedostávalo náležité úcty.

Světec se však musel náhle odebrat jinam a bratři v Monte Casale na Otcův příkaz zapomněli. Jednoho dne však, když se chystali slavit mši svatou a snímali s oltáře přehoz, kterým byl mimo mši svatou přikryt, objevili nádherně, libě vonící ostatky. Nemálo se tomu podivili. Brzy nato se světec vrátil a bedlivě pátral, zda bratři splnili jeho příkaz ohledně ostatků. A bratři pokorně vyznali svou vinu. Světec jim uložil pokání a odpustil. Když mu o ostatcích řekli, pravil: „Veleben buď Pán, můj Bůh, který sám vykonal, co jste měli udělat vy!“

Autor životopisu pak dává čtenářům ponaučení:

„Uvažuj bedlivě o Františkově zbožnosti! Všimni si, jaké zalíbení má Bůh i v prachu světce, a vzdej chválu svaté poslušnosti; bratři Františka neuposlechli, ale Bůh ano, protože jednal bohulibě.“

V Katechismu katolické církve (Zvon 1995) je pojednáno o společenství svatých ve dvou úsecích:
I. Vzájemné sdílení duchovních hodnot
II. Společenství nebeské a pozemské církve.

I. Vzájemné sdílení duchovních hodnot

Východiskem je život prvotní církve, kde se uvádí, jak v jeruzalémské obci „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42). Tento model života církve se uchoval a stále trvá. Víra apoštolů je životním pokladem, který se rozhojňuje sdílením. Svátostmi jsou pak věřící svázáni jakoby svatými pouty mezi sebou a hlavně s Kristem. Výraz společenství se hodí pro všechny svátosti, protože nás spojují s Bohem. Mnohem přesněji se však vztahuje na eucharistii, která uskutečňuje toto společenství.

Ve společenství církve duch svatý „rozdává mezi věřící každého stavu také zvláštní milosti“ pro budování církve. A „ty projevy Ducha jsou ...dány každému k tomu, aby mohl být užitečný“ (Kor 12,7).

„Měli všechno společné“ (Sk 4,32). Nejde o zrušení soukromého vlastnictví v socialistickém stylu, ale o pojetí, v němž opravdový křesťan nevlastní nic tak výlučně, že by to neměl považovat za společné všem, a proto má být vždy ochoten zmírnit nouzi strádajících bratří (srov. 2. vatikánský koncil, LG 49).

Církev je také společenstvím lásky, kde „žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě“ (Řím 14,7). „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd“ (1 Kor 12,26-27).

I sebemenší náš čin, vykonaný s láskou, blahodárně působí na všechny v této solidárnosti se všemi lidmi, živými i mrtvými; tato solidárnost má svůj základ ve společenství svatých. Každý hřích škodí tomuto společenství.

II. Společenství nebeské a pozemské církve

Ve starém katechismu Antonína Podlahy (1900) čteme o „obcování“ svatých. Ti, kteří mezi sebou „obcují“, k sobě patří. Jsou propojeni vzájemnými vztahy.

Kdo patří mezi tyto Boží přátele? Rozlišují se tři kategorie (podle nového KKC 1995 také tři stavy) církve:

1. věřící na zemi - církev bojující;
2. svatí v nebi – církev vítězná;
3. duše v očistci – církev trpící.

Boj věřících je veden duchovními zbraněmi k dosažení spásy proti nepřítelům duše: ďáblu, světu a tělu. Svatí v nebi už dosáhli vítězství v tomto boji a radují se v nebeské slávě. Duše v očistci sice již dokonalý pozemský zápas, ale ze svého vítězství se ještě nemohou radovat, protože musí nejdříve vytrpět časné tresty, které si v pozemském životě neodpykaly.

Všechny tři jmenované stavy církve zahrnujeme do společenství svatých, protože patří Kristu a mají jeho Ducha, všichni byli posvěceni křtem povolání ke svatosti a mnozí z nich už k dokonalé svatosti dospěli.

„Jednota poutníků s bratry zesnulými v Kristově pokoji se nijak nepřerušuje, ale podle stálé víry církve se ještě posiluje vzájemným sdílením duchovních hodnot.

Nebešťané nám pomáhají svou mocnou přímluvou, která je zaručena důvěrnějším spojením s Kristem, a tak upevňují celou církev ve svatosti. Neustále se za nás přimlouvají u Otce a podávají mu zásluhy, které získali na zemi skrze jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi, Ježíše Krista... Jejich bratrská péče o nás nám tedy vydatně pomáhá v naší slabosti.

Sv. Terezie od dítěte Ježíše slíbila tuto pomoc pozemským poutníkům těmito slovy:

„Neplačte. Budu vám užitečnější po své smrti a budu vám pomáhat účinněji než za svého života.“

„V nebi se budu starat jen o to, abych konala dobro na zemi.“ (Novissima verba)

„Jako nás přivádí blíže ke Kristu křesťanské společenství poutníků, tak nás i společenství se svatými spojuje s Kristem. Z něho – jako ze zdroje a hlavy – pramení všechny milosti a život Božího lidu.“ LG 50

Společenství se zemřelými prožívá pozemská církev od svého počátku, proto koná památku zesnulých s velikou úctou a obětuje za ně modlitby, neboť svatá a spasitelná je myšlenka modlit se za zemřelé, aby byli osvobozeni od hříchu (2 Mak 12,45).

Prožijme tedy s velkou láskou a vděčností první dny „dušičkového“ měsíce listopadu k oslavě Boží a k prospěchu všech, kteří ještě nedozráli k plnosti života.

P. L.

Liturgický kalendář

Listopad 2022

1. úterý
2. středa
3. čtvrtek
4. pátek
6. NEDĚLE
9. středa
10. čtvrtek
11. pátek
12. sobota
13. NEDĚLE
15. úterý
16. středa
17. čtvrtek
18. pátek
20. NEDĚLE
21. pondělí
22. úterý
23. středa
24. čtvrtek
25. pátek
27. NEDĚLE
30. středa

Slavnost VŠECH SVATÝCH
VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
Sv. Martina de Porres, řeholníka
Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
32. neděle v mezidobí
Svátek Posvěcení lateránské baziliky
Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
Památka sv. Martina, biskupa
Sv. Josafata, biskupa a mučedníka
33. neděle v mezidobí
Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
Sv. Markéty Skotské
Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
Sv. Klementa I., papeže a mučedníka nebo Sv. Kolumbána, opata
Památka sv. Ondřeje Dung Laca, kněze a druhů, mučedníků
Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
1. NEDĚLE ADVENTNÍ
Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

MIMOŘÁDNÁ BOHOSLUŽBA

V úterý 1. listopadu bude mimořádně bohoslužba ze Slavnosti Všech svatých v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

V úterý 1. listopadu odpoledne **a ve středu 2. listopadu** po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

SETKÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

Pastorační rada se sejde **v pátek 11. listopadu**.

BIBLICKÉ KATECHEZE

Další biblické katecheze s rozбором Matoušova evangelia budou **v sobotu 5. a 19. listopadu** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Adventní duchovní obnova farnosti se uskuteční **v sobotu 26. listopadu**:

15.00 – 1. rekolekční promluva, 16.00 – příležitost ke svátosti smíření – adorace

17.00 - mše sv. s 2. rekolekční promluvou.

Rekolekci nás provede stálý jáhen Ing. Pavel Karel Mráček, Dr.h.c.

ÚKLID KOSTELA

Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a okolí bude **v sobotu 19. listopadu** od 8 hodin. **Prosíme o hojnou účast!**

K zamyšlení v naší době

C. S. Lewis: O životě v atomovém věku

Známý a hojně čtený křesťanský myslitel, spisovatel a autor *Narnie* napsal v roce 1948 úvahu o životě v atomovém věku (On Living in an Atomic Age). Byla to doba, kdy se pomalu začala vynořovat hrůza z lidských možností zničit atomovými výbuchy celý svět. Mnoho lidí bylo vyděšeno novými možnostmi válek, které by dokázaly vymazat lidstvo z povrchu země. Lewis na tento strach zareagoval z pohledu víry v Hospodina a Ježíšova vítězství nad smrtí. Je možné do této Lewisovy úvahy místo atomové zbraně vložit jiná ohrožení. Lewis k tomu píše:

„Jak máme žít v atomové době? Jsem v pokušení odpovědět: „Jako kdybyste žili v 16. století, kdy se mor objevoval v Londýně téměř každý rok, nebo kdybyste žili v době Vikingů, když lupiči ze Skandinávie mohli přistát a podříznout váš krk, nebo když dnes žijete v době rakoviny, ve věku syfilis, v době mrtvice, leteckých útoků, vlakových neštěstí či automobilových nehod.“

Jinak řečeno, nezačínejme přehánět novostí své situace. Věřte mi, milý pane, nebo paní, vy a všichni, které milujete, jste byli odsouzeni k smrti dříve, než byla atomová bomba vynalezena a dost velké procento z nás by muselo zemřít nepříjemnými způsoby. My skutečně máme jednu velkou výhodu před našimi předky – máme anestetika. Dosud je máme. Je zcela směšné fňukat a smutnit, protože vědci přidali jednu další možnost, ve které by smrt nebyla vůbec šancí, ale jistotou.

Toto je první bod, který je třeba zmínit: první činem by mělo být naše sjednocení. Pokud máme být zničeni atomovou bombou, tak až tato bomba přiletí, ať nás najde dělat rozumné a lidské věci – modlit se, pracovat, vyučovat, číst, poslouchat hudbu, koupat děti, hrát tenis, povídat si s přáteli u skleničky a hrát šipky – ale ne se choulit jako vyděšené ovce a přemýšlet o bombách. Ty mohou zničit naše těla (také mikroby to dokáží), nemusí však ovládat naše myslí.“

Zápis ze schůze pastorační rady 13. 10. 2022

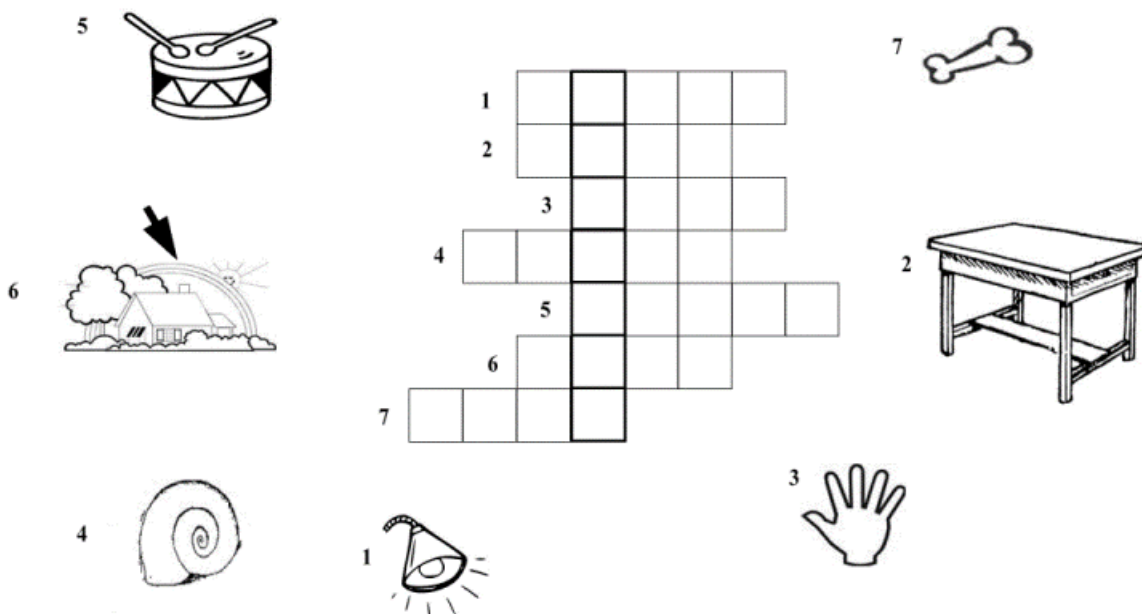
Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, V. Funda, E. Horáková a P. Lohelius

- 1/ Farní výprava do kostela Krista Spasitele na Barrandově – 23.10.2022 – sraz na stanici Anděl nástupiště tramvaje č. 12.
- 2/ Shromáždění II. pražského vikariátu s arcibiskupem Janem v barrandovském kostele 24. 11. 2022 v 18.00 hod. – duchovní správce s třemi zástupci každé farnosti
- 3/ Dušičkový program v kostele Nejsvětější Trojice a na Malostranském hřbitově – v neděli 6. listopadu: od 14.00 hod. provádění po hřbitově, v 17.00 hod. koncert varhanní hudby v kostele.
- 4/ Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a okolí – 19. 11. 2022 od 8.00 hod.
- 5/ Farní duchovní obnova – 26. 11. 2022 u sv. Jana Nepomuckého.
- 6/ Mikulášská besídka – 3. 12. 2022 od 15.00 hod. ve farním sále u sv. Jana
- 7/ Opravy – uhrazení pohledávky stavební firmy pana Frány – 102 000,-Kč - splněno
 - oprava opěrné zdi za kostelem sv. Jana západním směrem – akutní záležitost
 - restaurování vitráže odloženo

Zapsal: P. Lohelius

PRO DĚTI

Jak se jmenuje předmět, který se vyskytuje na obrázcích svatých a pomáhá nám určit, o jakého světce se jedná? Odpověď hledej v tajence:

SV. VÁCLAV

Lidé různým způsobem hodnotí osobnosti veřejně činné. Mnohé jejich soudy jsou povrchní nebo zkreslené. Jsou často nekritické, když z někteřého politika udělají ikonu a nechají se uchvátit kultem osobnosti. Jindy zase podlehnou určitému nálepkování, když pod vlivem masmédií o někom prohlašují, že třeba extrémista. Kdo však je extrémista, o tom může rozhodnout soulad nebo nesoulad jeho názorů s realitou. Často mohou být extrémisté právě ti, kteří jej jako extrémistu označují. Dalším omylem přítomným mezi věřícími je hodnocení politika podle toho, je-li věřící. Víra však ještě nemusí být zárukou politické kvalifikace, stejně jako příslušnost k určité církvi nezaručuje mravní kvalitu jednotlivce.

Jak je to se svatým Václavem? Jeho osobnost vykazuje obojí kvalitu. Ryzost víry a panovnickou moudrost. U něho je patrná a nesporná integrita obou oblastí. Moudrost spočívá ve vhodném výběru prostředků k dosažení cíle. K dobrému cíli musí být zvoleny čestné prostředky, aby účel nesvětil nepoctivé prostředky. Václav byl fyzicky i vojensky zdatný. Nevyužíval však svou sílu k bezohlednému prosazování moci, nebyl krvelačným válečníkem. Snažil se řešit konflikty bez krveprolití. To se projevilo například, když zlický vévoda Radislav strojí pikle proti mladému knížeti a chtěl škodit jeho krajinám. Václavovi nezbývalo než táhnout do pole proti hrdému nepříteli. U Žitoměře (nyní Štolmíř u Českého Brodu) se schylovalo k boji. A tu se ukázala jednak bohatýrská zmužilost a také otcovská láska mladého knížete k poddanému lidu. Litoval nevinné krve, která se měla kvůli odbojnému Radislavovi na obou stranách prolévat. Jako pravý otec svého lidu a křesťanský hrdina neváhal vydat v sázku svůj vlastní život. Před tváří obojího vojska vyzval Radislava na rytířský souboj, aby ten z nich byl hlavním knížetem v Čechách, kdo v zápase zvítězí. Pyšný Radislav jen ze studu přijal tuto výzvu a zápas sotva zahájený skončil vítězstvím Václava. Radislav totiž spatřil na přilbici knížete Václava skvoucí kříž a jemu po boku anděly, kteří hrozili odbojnému vévodovi. Ve strachu seskočil s koně, pokořil se a prosil o odpuštění. Svatý kníže mu odpustil se slovy: „Vrať se domů v pokoji, měj dost svého, já od tebe nic nežádám.“

Prejeme si mír. Rozumný vládce nechce být zavlečen do cizího válečného konfliktu.

Václavova panovnická moudrost se projevila také ve starosti o strádající lid. Sám osobně konal skutky tělesného milosrdenství: sytil hladové, oblékal nuzné, přijímal pocestné, všem chudým prokazoval dobrodiní, vdovám nedal ukřivdit, všechny lidi, chudé i bohaté miloval.

Jímavě to vyjadřuje hymnus modlitby se čtením ze slavnosti sv. Václava:

„Do noci vstal, bos obchází, chrámy, jež tonou ještě v tmách a krev, jež stopy provází, hlásá, kde kráčel v modlitbách. Pod pláštěm noci pospíchá do nízkých chýší chud'asů a dary, jež tam zanechá, štědrou dlaň chválí v úžasu.“

Víra mu pak dávala sílu čelit zlým úkladům okolí, z něhož vycházela stupňující se nenávist i v srdci jeho bratra Boleslava: „Dík počínání zbožnému jeho duch nabývá dost sil, by k boji mučednickému statečné srdce připravil.“ Když jej bratr Boleslav napadl, on se nemstil a nechal bratra žít. Když Boleslav Václava udeřil do hlavy, Václav zachytil meč a řekl: „Jak neobratně si počínáš, když mě chceš ranit,“ a srazil Boleslava na zem a řekl: „Vidíš, člověče, jak tě mohu potříti jak nejmenší zvířátko. Avšak nedopustím, aby se má ruka potřísnila bratrovou krví.“

K moudrosti se připojuje statečnost mučedníka, když se o jeho usmrcení postarali vrazi z Boleslavovy družiny. Česta a Tyra jej zranili, Hněvsa ho probodl mečem. Václav odchází ze světa se slovy: „Pane, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Bylo to 28. září L. P. 929.

Nesme odkaz sv. Václava ve svém srdci. Pěstujme pravé křesťanské ctnosti a pečujme o všechny, kteří potřebují naši pomoc.

Prosme také na přímluvu našeho svatého knížete o veřejné činitele, kteří nebudou ve službách cizích zájmů, ale budou se starat o potřeby těch, kterým mají nejen vládnout ale také sloužit. Prosme o takové vladaře, jejichž srdce bije pro vlastní lid.

P. L.

Z HISTORIE LISTOPADOVÝCH SVÁTKŮ

Slavnost Všech svatých (1. listopadu)

Kořeny slavnosti se nacházejí v Orientu, kde se již v průběhu 4. století slavila památka všech mučedníků. Sám termín svátku byl však v jednotlivých dílčích církvích různý. Podle svědectví syrského jáhna Efréma se slavil 13. května. Jan Zlatoústý zná v antiochijské církvi tento svátek v neděli po Letnicích, a tohoto termínu se přidržuje i dnešní řecká ortodoxní církev pod názvem „neděle Všech svatých“. Východosyrská liturgie slavila Všechny svaté po Velikonocích.

V Římě se nalézají stopy všech tří termínů, což je s ohledem na úzké vztahy k Východu v 5. a 6. století pochopitelné. Za papeže Bonifáce IV. (608-615) se prosadil termín 13. května do té míry, že si papež nechal od císaře Foky darovat pohanský chrám *Pantheon*, který nebyl již více než sto let používán a 13. května 609 (610?) jej zasvětil jako křesťanský kostel ke cti Panny Marie a všech mučedníků. K tomuto datu posvěcení dal papež do tohoto kostela přivést na 28 vozech pozůstatky mučedníků z katakomb. Na tuto triumfálně slavenou translaci (přenesení ostatků) vzpomínaly ještě texty staré mše k posvěcení kostela, kde mj. stojí: „Pozvedněte se, vy svatí Boží, z vašich příbytků, posvěcujte místa, žehnejte lidu.“

Další krok k dnešnímu svátku Všech svatých učinil Řehoř III. (731-741), když dal ve sv. Petru zřídit kapli ke cti všech svatých, a to i nemučedníků. Možná že právě odtud vyšel podnět ke slavení svátku Všech svatých 1. listopadu, který je doložen nejdříve v polovině 8. století pro Anglii a Irsko. Na prosby papeže Řehoře IV. (828-844) svátek předepsal Ludvík Pobožný se souhlasem biskupů pro celou svou říši.

Řehoř III. Autor: ASKI – Eigene, wikipedia.org

Pantheon. Zdroj: <https://romesite.com/pantheon.html>

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (2. listopadu)

Již antické pohanské národy znaly určité vzpomínkové dny na své mrtvé, jako např. Římské „parentálie“ od 13. do 22. února (odkud se odvozuje svátek Stolce sv. Petra). Křesťané takovéto obyčeje nejprve zachovávali, pokud se zdály slučitelné s křesťanskou vírou. Již od 2. století existují svědectví o tom, že takovéto památky obsahovaly i modlitby za zemřelé a brzy bývaly spojovány se mší. Nejdříve se přitom dávala přednost třetímu dni po pohřbu a výroční památce, později k tomu přistoupil i sedmý a třicátý, na některých místech i 40. den.

S tím, že byl jeden den roku zasvěcen památce všech zemřelých věřících, se poprvé setkáme u biskupa Isidora ze Sevilly (†636). Ten svým mnichům předepisoval, aby mše v den po Seslání Ducha sv. byla sloužena za duše zemřelých. Na počátku 9. století přikázal opat Eigil z Fuldy, aby se 17. prosince, v den památky sv. Sturmia, zakladatele kláštera ve Fuldě, pamatovalo na všechny zemřelé „při mši, psalmodii a svaté modlitbě“. Podobné památky existovaly i ve východních církvích. K oficiu svátku Všech svatých přikázal Amalar z Mét připojit oficium za zemřelé.

Vlastním rokem vzniku svátku Dušiček je rok 998; v něm opat Odilo z Cluny (994-1048) nařídil slavit památku všech zesnulých věřících na den 2. listopadu všem jemu podřízeným klášterům a dodal: „A když někdo další si z tohoto zbožného ustanovení vezme příklad, může se zúčastnit všech dobrých modliteb.“ Tato památka se rychle rozšířila po Francii, Anglii a Německu. V Itálii, zejména v Římě, zdomácněla teprve ve 13. století.

Sv. Odilo z Cluny

Sv. Isidor

(z knihy A. Adama: Liturgický rok)

LISTOPAD

Apoštolát modlitby

Celosvětová
sít' modlitby
s papežem

Denní modlitba apoštolátu

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.
Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce.
Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Úmysl papeže: *Za děti, které trpí*

Modleme se, aby děti, které trpí, především žijící na ulici, oběti válek a sirotci, měly přístup ke vzdělání a mohly znovu zažít srdečnost rodinného prostředí.

Národní úmysl: *Za návštěvníky hřbitovů*

Modleme se za všechny, kdo vzpomínají na své zesnulé, aby se otevřeli víře ve věčný život.

Svatý František Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Klamovka, kaple (s výjimkou letních prázdnin)
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, P. Zafka

15. každého měsíce

130 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: P. Zafka

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

*Obrázek na úvodní stránce, zdroj: www.ofm.cz, na 3. straně: www.vira.cz